

(המשך עמוד 37)

המישפחה, מה קרה בתא כיום השישי, לפנות בוקר? סברה אחת, שמעלה המישפחה, היא שוהר רק רצה להפחיד את הסוהרים, ועשה הצגה שנגמרה באסון. הסברה השנייה, החמורה יותר, היא שמישהו ניסה לרצוח אותו. איו סיבה יכולה להיות לזה? יונה: "כבר אמרו על זוהר: 'כשהשמש שוקעת, הכוכבים עולים'; כשוהר איננו, עולים כל הזמרים הקטנים. יש תחרות וקינאה, ואולי זה קשור בזה."

כבוד אחרון למלך

ביום השישי האחרון, בשעות הצהריים, ליוו את ארגוב אלפים ברכו האחרונה. הוא נקבר בבית הקברות הסמוך לשיכון המזרחי, השכונה שכב גרל והתגורר עם מישפחתו. שכו נה קטנה בפאתי ראשון-לציון, בתים פרטיים ישנים בעלי גגות ירוקים אדור מים. אין גדרות בין הבתים, כולם כאן חברים, מישפחה אחת גדולה. בבית קטן מתגוררת אמו של זוהר ארגוב. בבית הזה גידלה את זוהר ועשרת אחיו ואחיותיו.

לפני 10 שנים היא התאלמנה מבעלה, אביו של זוהר. זמן קצר אחר כך החל זוהר בקאריירה המוסיקלית שלו. כיום השישי קדרו השמיים מעל השכונה הקטנה. באותו בוקר נפתחו ארובות השמיים ואחרי ימים של שמש, ירד גשם ח.ק. היה, כמובן, מי שקישר בין הרברים.

שעה לפני מועדי ההלוויה התחילו האנשים להגיע לבית הקברות. ראשון נים הגיעו בנייה שכונה. קשישים מסולי סליפיאות ונשים וקנות בעלות מיט פחות דאש, ערויות בצמידיוה. הם ישבו על הספסלים, דיברו ביניהם בתי מנית וספקו כפיים בעצב.

עוד מיפגש של זיקני העדה עם תוצאות בואם לארץ המובטחת — המיפגש עם הפשע. רובם גידלו עשרה ילדים ויותר בבתים הקטנים בצפיפות ובעוני. המיפגש הזה היה, כנראה, כל תינגמנע.

ליד הקשישים עמדו חברות בני הדור הצעיר, שונים בתכלית מהקשישים. נערות שעגילים גדולים לאזניהן ולראשן תסרוקות אופנתיות. הנערות, גלויי ראש, החזיקו בידיהם כיפות חרופעמיות, השמורות לאירועים מיוחדים. אחר כך הגיעו שאר בני השכונה, אנשים קשישים, שעובו את עבודתם כדי לחלוק כבוד אחרון למי שוביאו כבוד רב לשכונתם. "הוא היה המלך", סיפרה מלכה, תושבת השכונה. "כולנו היינו גאים לספר אחרי שהתגרש מברכה, היה בא לפגוש

בימי האושר

זוהר עם אחותו יפה-התואר מלכה. השבוע סיפרה: "תמיד הוא היה עוזר למישפחה ונותן לנו כספים. אם היה רב איתנו תמיד ביקש סליחה. כל-כך מתחשב ועדין."

הזמר, עכשיו, בגיל 14, במקום שישר הוא צריך לאמר קדיש."

כוכבים בוכים

לא קשה היה להבחין באחיו וב אחיותיו של זוהר. כולם נראים דר מים בתווי הפנים. עור שחום, שפתיים דקות, עיניים שחורות וגדולות, עכשיו גם עצובות.

כשהתקרבו לבית הקברות, גברו הצעקות והבכיות. מאות האנשים, שי יצאו מבית אמו, הצטרפו לרבים שכבר המתינו בבית הקברות. ההלוויה הכי גדולה שהייתה כאן, אמר תושב השי כונה. אנשים טיפסו על הגדרות, כולם רצו לקחת חלק במסע האחרון של אליל הזמר המיוזרח.

נערה צעירה תמכה בחברתה הבוכה. שתיהן מעריצות, שהגיעו מנתניה. מעריצה אחרת לא יכולה לשאת את הכאב. היא נפלה על הריצפה ואחרי שניות אחדות התעלפה. הניסיונות לעורר אותה לא עלו יפה, ולמקום הגיע אמבולנס שפינה אותה לבית חולים.

בין האלפים נמצאו גם כוכבי הזמר המיוזרחי: ניסים גרמה, מרגלית צנעני, אביהו מדינה, חופני, אבנר גרסי וא חרים. הכוכבים התערבבו בקהל, ובני סיבות אלה נראו כמו כולם. המומים וכואבים. אחדים אף מחו דמעות. יוסי מליחי הצעיר סיפר: "לא מוזמן סיפר לי חבר שהשתחרר מהכלא, שכי אפר זוהר היה פותח את הפה ומתחיל לשר, היתה משתררת דממה בכל הכלא. כולם היו מקשיבים לו, גם הסוהרים. הסוהרים היו כאים אליו ומבק שים חתימות לילדים שלהם."

כשהתחילו לפסוע לעבר הקבר, הגיעו לבית הקברות אבשלום ואמנון, אחיו של זוהר, המרצים עונשי-מאסר. הם היו ככולים ברגליהם, ומלווים בעשרות אנשי מישמר-הגבול ומישי טרה.

כשהתקרבו לקבר, גברה המהומה. הכל נדחקו לקבר הפתוח, רצו לגעת בגופה. אחרי שכיסו את הגופה, הניחו על הקבר הטרי פרחים.

אחד מאחיו של זוהר סירב לזוז מדי קבר. "כבבשה זוהר, אל תלך מאיתנו!" הוא צעק. מיד אחר כך אמר גילי קדיש. "תגדל ויתקשר שמי רבא", אמר בקול שקט, ללא דמעות.

בוה נגמרה ההלוויה האחים הובלו בחזרה לניידת. הם קראו לקציה-מישי טרה ואמרו לו: "שיהיה כמו שסיכמנו. שבתוך הבית לא יהיה אף שוטר, חוץ ממפקד-התחנה. זה לא יהיה מכובד אם יהיו בבית שוטרים."

הניידות נסעו, והקהל הרב התפורר. על תליאפר נותר מיותם שלט קטן ושחור: זוהר ארגוב. השם, שהופיע כה הרבה מעל גבי פלאקטים ענקיים המי כשרים את הופעותיו, מתנוסס עתה על שלטים שחוריי-מיטגרת.

(המשך עמוד 9)

המסתובב חופשי בעורף האוייב. זה ריגס אותי, שהביטו בי — באוייב — כאדם המסוגל להביא להם ישועה. מצד שני מרוב רך על סקטור אחד שם, הנוצרים.

הגיחות האלה נמשכו קרוב לשש שנים. הגיחה האחרונה שלי היתה באוקטובר 1981. פרשת הטבח בתל-א-עזרת...

לא נכחתי בטבח: הטבח נערך ב-13 לאוגוסט 76. אנחנו שהינו שם עד ה-30 ליולי 76.

אכזריות כלכנו? בוודאי. לא הייתי אומר שלא ראיתי שם מחוזות-זוועה. אני זוכר עד היום כיצד הם גררו גוויות של מחבלים בטנדר וירו, תוך כדי נסיעה, באנשים.

בוודאי שעליתי על יסוד האכזריות — לא דרך שיחות, אלא דרך סיפורים ושמועות.

קשה לשפוט בעיניים ישראליות מה שטרה שם. צברה ושאתילה גרמו — ובצדק! — לזעזוע אצלנו, שם (בלבנון) — זה אקט יומיומי.

מדובר על חברה שאלה הם חוקיה. אנחנו הרי לא היינו שותפים במערך הכוחות שלהם, בפריסתם. אנחנו לא היינו שותפים אלה החיים שם. רוצה דוגמה לאכזריות? באותו הל-י

עזרה. אבל גם הזהרתי שוב ושוב על גובה-הציפיות שלהם. זה בכתובים. אני מודה בשגיאה, למרות כל המישקעים האמוצינוליים.

הרי דני שמעון בכה אצלי בבית, ברמעות...

"הצנחנים בכו"

האפיזודות שקרו לי בשטחים (הכבושים) מנחות אותי עד עצם היום הזה.

שירתתי שם במשך חמש שנים: אר-כע שנים ביהודה-השומרון, ושנה אחת כמתאם-הפעולות-בשטחים.

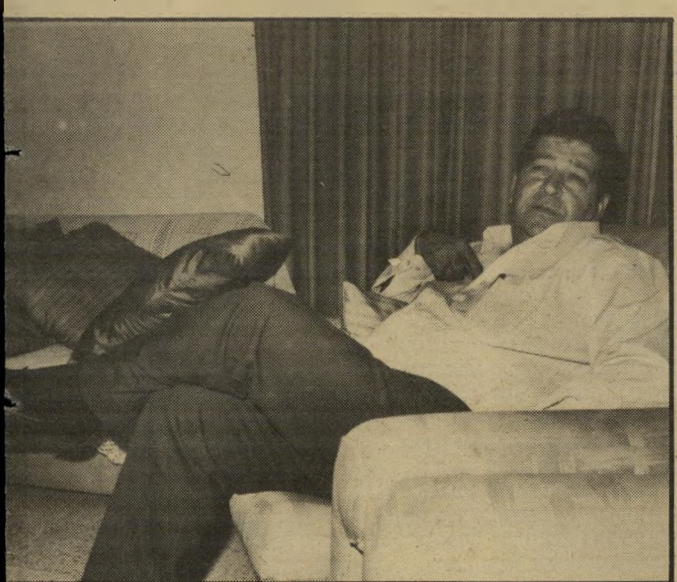
אני זוכר מחוזות של התנקשות, של תוהו ובוהו.

יחסי כובש-נכבש? ראיתי בזאת את המורכבות של הבעיה.

אני זוכר שהשב"כ תפס פעם חוליה של שלוש נשים, בגלל מעשי-חבלה. כל השלוש היו מורות. הלכתי לקבר איתן אחרי שנעצרו.

הדבר המדהים הוא שכאשר שאלתי אותן, בחורות אינטליגנטיות, "אבל מדוע שפיתות הרמים?" נעצו בי מבטי-שיגאה כאלה. זאת שדיברה לא השפילה את עיניה. היא הביטה ישר בעיני ואמרה: "לגבינו, אין הברל בין רמאללה לבין תל-אביב, בין נבלוס לבין חיפה — זה עתיד אהוד"

אפיזודה אחרת? יום אחד, כשכבר

אבי ולדמן, העולם הזה

בן-אליעזר בביתו

או צעקתי והתלהבתי, אז מה?"

איכרתי תיקוה, ראיתי שני צנחנים בוכים בין ההריסות על בית שהם הרסו. רוצה אבסורד אחר? כתוצאה מרצח בבית-הדסה, נאלצתי לתת יד לסילוקו של פאזר קוואסמה. זה היה אדם שהייתי עימו בקשר שוטף, קשר טוב. כמפקד יהודה-השומרון היתה אצלי דלת פתוחה. שמעתי את מצוקתם של הערבים בשיחות ארוכות. גם שילמתי עליכך ביוקר. רפול (רפאל איתן), הרמטכ"ל שמינה אותי לתפקיד, ררש את סילוקו אחרי חצי שנה. עזר, כנראה, התנגד לך ומנע זאת. כל זאת אני יודע רק היום, בדיעבד.

נפגשתי במלון הילטון, בשבוע שעבר, עם אחד המנהיגים הכולטים כשט חים. לא אומר את שמו, מכיוון שאני חס עליו. הוא שפך את ליבו, בכה בלי דמי עות, דיבר על חוסר-תכלית, חוסרי תיקוה, תיסכול מתמיד.

"אני לא ביישן"

התכונה החזקה ביותר שלי? הרי גישות שלי לבני-אדם.

יש לי קשר מייד עם אנשים. נוצר אימון בלתי-מיסוייג בי, ללא כל קשר עם ריעות פוליטיות.

יש לך גם היבט שלילי — אני לא שונא אנשים, לא מסוגל.

אותי כן, יש לי שונאים. חולשה? אני לא יודע.

אני לא ביישן. אין לי בעיות עם התיקשורת. אני חושב שיש לי דעת קהל אוהדת, ומסקרים אותי באופן מכובד. מה טעון תיקון אצלי? תני לי לחשוב. אני כבר עייף.

סאלי בבקשת עזרה וקיבל מבבא-ברוך מים קדושים בבקבוקי פלסטיק.

